

(המשך מעמוד 15)

דוקטור הירדן, אחרי בעלי אהרון לויט עזב אותי בלי כלום. קצין המשטרה אהוד ספורטה אפילו ראה תמונת אלו. במשטרה יודעים שעשיתי הכל בגלל ה' סחיתות. אבל המשטרה שיחקה אתי משחק מלוכנן. כל דף המעדות שלי הם הקריאו לפני הפושעים בוקסר ובירקנטל, כשביל שהם יודו על עוד דברים. בירקנטל ראה שאין לו ברירה אבל הוא החליט להכניס גם אותי לעסק. כל פעם שהודה, היה אומר שגם אני הלכתי אתם. זה היה שקר — אף פעם לא הייתי אתם. השקר הכי גדול היה, כאילו שאצלי יש חלק מהרכוש השודר. המשטרה האמינה להם ועצרה אותי, אפילו שאני בהריון, לחידוש ימים.

המזל בא לי מאוחר מאד. פתאום גילו את כל הדברים האלה דקא בקיבוץ אחד אצל האחות של בירקנטל. רק אז שחררו אותי. חשבתי שינקו אותי, אבל המשטרה פתחה לי תיק על כל מקרה גניבה ושוד שגיליתי לה. או מה יצא לי מכל העסק? אצל בוקסר הייתי מלוכלכת שאף אחד לא ידע עלי, כעת אני מלוכלכת באור השמש. חוץ מזה גם הפחדים שלי לא נגמרו: הם לא מאמינים במשטרה שאני סיפרתי להם הכל וכל הומוני מאימים עלי, שידחקו אותי 15 שנות מאסר אם לא אגלה יותר. מה הם רוצים, שאני אמציא דברים שלא היו אף פעם?

היחיד במשטרה שהתנהג אלי באדיבות זה הקצין אריה נאור. הוא אף פעם לא הפחיד אותי. אבל גם הוא לא האמין לי שסיפרתי הכל. אילו כולם היו כמוהו. החברים וה' שותפים של בוקסר התחילו לאיים עלי. שני סוחרים מכובדים בבורסה, שהייתי מ' ביאה להם סחורות גנובות, שלחו אלי פושע אחד, שאיים עלי כי אם לא אשנה את ה' עדות הוא יטפל בי. התחלתי לבכות לפניו ולספר לו את כל מה שקרה, אפילו שידעתי שזה לא יעזור. אז פתאום קרה לי נס מה' שמים והוא קם וביקש סליחה. אבל לא כולם כמוהו, הלואי שהיו.

סיפרתי את זה לנאור. הוא אמר לי: 'מתי שיבואו טיפוסים כאלה, בואי הירדני ב' משטרה, הרי את גרה קרוב'. מה הוא חו' שב, שהם יחכו לי עד שהחור עם שוטרים? עכשיו אני נמצאת לא בחוץ ולא בפנים. יש לי בעל שלא ידע כלום מכל העסק, עכשיו הוא לא חי איתי. אני לא יודעת

סרטים

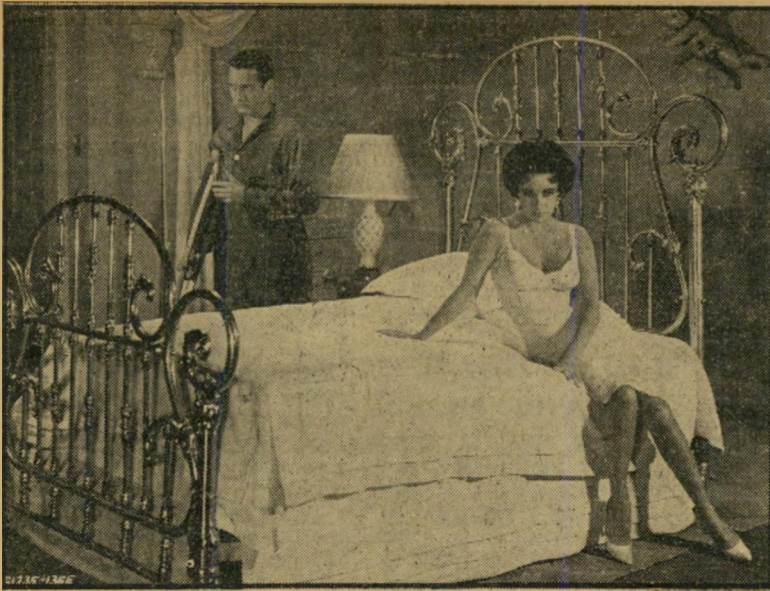
הפתעה על הגג

התורה על גג פח לוחט (אסתר, תל-אביב; ערך ירושלים; ארצות-הברית) נמ' גה על הטובים במחזותיו של טנסי (חש' מלית ושמה תשוקה) ויליאמס. נושא המר' כני — משבר היחסים בין אבות ובנים ב' חברה האמריקאית, על רקע צורת החיים הרכושנית, שאינה מותירה מקום רב לרב שות או למחשבה ביחסים אלה. נושא זה אין בו הרבה מן החדש. אולם העלילה, ה' מהווה עילה להצגת הבעיה, היא דרמטית ומיוחדת.

האבא הגדול של המשפחה (ברל איבס), נוטה למות בגלל מחלת סרטן. הוא אינו יודע זאת עדיין, שכן רופאיו מסתירים זאת ממנו. אולם שני בניו הבוגרים הת' כנסו בביתו עם משפחותיהם לרגל עניין זה. האחד, עורך דין מצליח (ג'ק קארסון) אב לחמישה ילדים ובעל לאשה כסנטיפית, מנסה במיטב יכולתו להעביר את רכוש ה' מיליונים של אביו אליו. השני, שחקן כדור' בסיס לשעבר ושתיין כרוני בהווה (פול ניומן), סר-רילידיס, רק מלהיט את האווירה מסכיבו בנקיפות-מפוננו על חלקו במות חברו האהוב.

שכנוע במיטה. אולם במרכז העלילה עומדת אשתו של הבן השני, מאגי החתולה (אליזבט טיילור). אחרי גישוואיה גילתה היא כי בעלה אינו אלא הומוסקסואליסט, המאר' הב לחלוטין בחברו למשחק כדור-הבסיס. כדי להחזירו לעצמה, ולשבור את האבתו ואמונו של בעלה בחברו, הלכה היא למי' טתו של זה האחרון. למרות שהיא מנסה לשכנע את בעלה, השונא אותה, כי בעצם לא אירע דבר באותה מיטה. מעדיף ניומן להתחמם בעזרת כוסיות משקה מאשר ב' עזרתה.

כל המשבר המשפחתי המתרחש תוך לילה אחד, מגיע לשני שיאים. האחד בו מגלה מאגי החתולה את קורות אותו לילה, בו בגדה בבעלה כדי לזכות באהבתו, והשני בו מגיעים איבס האב וניומן הבן להכרה כי עליהם להתייבב אל מול המציאות — זה אל מול המות הקרב, וזה אל מול ה' עובדה שאשתו ממלאת את תפקיד החבר האהוב — מביאים את העלילה להפיאגנ'. ריצ'ארד (האחים קרמזוב) ברוקס, ה' במאי, שינה בפרטים רבים את מחזהו המקורי של ויליאמס. היה עליו להמנע מגעת לגמרי בנושא ההומוסקסואליזם שבי

שחקנים טיילור וניומן ב"התתול על גג פח לוחט" הבעל אהב את החבר

יצר רנואר את יצירתו הפסיפסטית האינדידה הגדולה, כקריאה למונע מלחמה בכל מחיר. עם סרוץ המלחמה, שדמותה היתה לגמרי שונה מאותה מלחמת ג'נטלמנים, אותה תיאר בסרטו האחרון, ברח רנואר לבריטניה. ה' סרט הראשון שיצר שם היה סרט זה, המ' בטא קיצוניות שניה ביישמו של רנואר. העלילה מתרחשת אי-שם באירופה, ב' עיירה שנכבשה על-ידי הנאצים. המורה המ' קומי (ציארלס לוהטון), טיפוס שלו תלתי בכקבוק החלב של אמו, נוהר שלא לעשות כל דבר שיחשדו כמתמרד. הוא חלש-אופי ומגילב. אולם בעקבות פעולת-חבלה ברכבת גרמנית, מועמד המורה למשפט בעוון רצח מנהל-הרכבות, שלמעשה התאבד על שהס' גיר לנאצים את החבל. בבית-המשפט לומד המורה להכיר את טבעם האמיתי של ה' נאצים משחררי אירופה, נושא נאוסי-מרי משלה, נאסר לבסוף כבוגד.

הסרט הינו סרט תעמולה אופיני, בעל מגמות בולטות. כיום הוא נראה תמים ויל' דותי. אם יש בו עניין, הרי הוא נמצא בעיקר בחזיה בפניהם ובמשחקם של צ'אר' לס לוהטון, מורין אוהרה וג'ורג' סאנדרס, כשהם צעירים ב'20 שנה.

ההיסטוריה של ב. ב.

הנערה עם הביקיני (הסרט, תל-אביב; צרפת) היא בריגיט בארדו באחד מ' סרטיה הראשונים לגמרי, בתקופה שהיה צורך בחזיה מהודקת היטב כדי להגניב שמץ של סכס אל דמותה התינוקית, התמי' מה, והלגמרי לאי-הפיהיה. היא מופיעה בסרט זה כבתו של שומר מגדלור באי קטן, המבלבלת את מוחו של חוקר צעיר, שהצ' ליח למצוא במקום את אוצר הזהב של הצידונים. עד למידה בה הוא שוכב עמה על החוף, מניח לשתופיו להסתלק עם תאו' צר ולטבוע עמו יחד.

ערכו היחיד של הסרט — הזדמנות ל' חוקרי ההיסטוריה של ב. ב. לעמוד על גיל' גולה הראשון, שאינו מראה את סימנים למה שעשוי היה להתפתח מאותה נערה בגילגולים אחרים.

תדרוך

- אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם:
● שאו שמה ברמה (חן, תל-אביב)
— סיפור תולדותיה של ויאולט זאבו, צנחנית ומרגלת בריטית, שנתפסה ונרצחה על ידי ה' נאצים. משחק משכנע של וירגיניה מק'קנה.
● הבמבלים (צפון, תל-אביב) — מה קורה כשבתלן כרוני נכנס לעול הגשוואין.
● אלופי היער (תל-אביב, תל-אביב) — החיות והאנשים של יערות קונגו ה' בלגיה, ביצירה אמית אוטנטית על חייהם.
● הגוף בו חשקתי (גת, תל-אביב) — מוריס רונה ודניאל זילין מתחרים על אהבתה של בלינדה לי היצאנית. כבו אך מעניין.
● החוק (סמור, ירושלים) — יחסי שולטים ונשלטים בעיירה דרום איטלקית. בינה לולובריג'ודה, ספיר בראסר.
● גגות רומא (אמפיטיאטרון, חיפה) — סרטו הגיאוריאליסטי של ויטוריו דה' סיקה על מצוקת הדיור ברומא.
● האיליזויה הגדולה (תמר, חיפה) — סרטו ההיסטורי הפסיפסטי של ז'אן רנואר על מלחמה של ג'נטלמנים.

ספורט

כדורגל

נבחרת מול לקרים

על משחק הכדורגל שנערך ה' שבת, בו נברה מכבי תל-אביב על בית-ר תל-אביב בתוצאה 1:5, כותב שייץ זקור:

אתם בטח שכתתם שיש עוד דבר כזה ששמו נבחרת. תתפלא, אבל זה ישנו. כל יום שלישי בשבוע, מתאספים ביהוד ר' עושים משחק. בהת' חלה זה היה נגד קבוצות חלשות מ' ליה ג. בשבוע ש' עבר כבר נגד הכח מליגה א' והשבוע הצעירה, נגד הכח בשבוע שעבר יצאנו

בנצחון 9:1 אחרי שהובלנו 6:0.

היה דחקא משחק טוב. אלא מה, אחרי המשחק כתבו כמה עתונים שנקודת התורפה בנבחרת זה הקיצוני השמאלי. זה אני. לי לא מובן בדיוק מה זאת אומרת נקודת תורפה. אבל למרות שאיני מבין, מדויקים לי כמה עתונאים את השם הזה שבוע אחרי שבוע. לעתונאים האלה יש כבר גלופות במערכת, וכל שבוע מכניסים אותן. שחקן זה וזה הצטיין. שחקן זה היה נקודת-תורפה. מה המסקנה מה? שמאני בכלל לא צריך מרכיב לנבחרת. העתונאים כבר מרכיבים את הנבחרת לבד.

תרגום כגוף הפרט. אילו רק העתו' נאים היו מרכיבים את הנבחרת זאת היתה חצי צרה. הצרה השלמה היא שלמאנדי יש כל מיני קיבצרים, שנ'תים לו עצות, והוא כבר משועז מהם. יש לו מתרגמים, לקרים' מלקקים, וכל מיני דברים. במקום שיעזרו הם רק מקלקלים.

הנה למשל ישנו אדמונד שמילוביץ, מאמן הפועל תל-אביב, שהתנדב לעזור למאנדי, שלא על מנת לקבל פרס. הוא באמת לא מקבל פרס, אבל הקבוצה שלו קיבלה כמה, וכמה מהשחקנים שלה כבר בטוחים בסגל. הנה למשל, תראו את אחת העצות של שמילוביץ זה. השבת היו משחקים והוא לקח את מאנדי לאחד מהם. לאן אתם חושבים שהוא לקח אותו? למשחק שלנו נגד בית-ר? לא! למשחק הדרבי בפתח תקוה? לא! ל' משחק הפועל חיפה נגד מכבי יפו? לא! במקרה הוא לקח אותו רק למשחק הפועל תל-אביב נגד הפועל ירושלים, שהרבה ב' קושי שמעו עליו. אני חושב שכדאי שאנשים כאלה ידחפו פחות את האף, וזה יהיה ברא' גם לנבחרת. יש יותר מדי מומחים בארץ. נחזור לעתונאים. ניצחנו השבת את בית-ר 5:1. הייתי די טוב במשחק לפי הרגשתי. מה כתבו העתונאים? גלורו היה טוב לפרקים. אפילו בבית-הספר אין ציון כזה. לא נותנים ציון. חצי שנה היית טוב וחצי לא. או אני שגיגדו או שהייתי טוב או רע. אבל מה זה לפרקים?

גביע לנקודת-תורפה. בתחילת ה' משחק נגד בית-ר הם עשו רוח. מתנייה המגן שלנו, כל כך נבהל עד שהבקיע בעצמו את השער שלנו. רצה לכעוס — בעט למינת

קאריקטורה ב"אלימירצד": חיבי מועריץ ושובר פסלים* תחלה זר-פרחים, אחר-כך פטיש

עלילה, ולשנות את שפתו המסורבלת של ויליאמס ללשון שוטפת של דושיח קול' נועי. אף-על-פי-כן לא נפגעה אוירתה ה' כללית של היצירה. להיפך, מבחינה קולנו' עית היו שינויים אלה לטובה.

ברל איבס האב ואליזבט טיילור ככלתו, הם הטובים שבצוות השחקנים, כשהאחרונה מפתיעה מאוד בכשרונה הדרמטי ומשחקת הרבי-גחני הבלתי רגיל.

גיל התעמולה

ארוכה הדרך לחרות (פאר, תל-אביב; בריטניה) הוא סרט ההתפכחות של במאי הקולנוע הצרפתי ז'אן רנואר. ב'1937,

* מימין: אמיל חיביני מניח זר פרחים מפסלים של אורי אבנרי ושל חיבי קהונוני, ממנהיגי האגף הלאומי של החזית הערבית. סממל: חיביני שובר את הפסלים.

מה שהפושעים ההם יעשו לי. אני לבד. אף אחד לא מגן עלי. אני לבד בתוך כל החושך הזה.

תזכיר

שבירת הפסלים

ההפתה של מק"י נגד העולם הזה וערכו ברחוב הערבי (העולם הזה 1141) נמשכת במלוא המרץ, עוררה תגובה גם בשאר הבטאונים הערביים. אחרי שח"כ מק"י אמיל חיביני האשים את עורך העולם הזה במחרת מלחמה במרחב וכתומך ב' מיבצע-סיני, פירסם העתון הערבי של מפ"ם, את ח'מירצד ("המשמר") קאריקטורה, המראה את אמיל חיביני שובר פסל של עורך העולם הזה, אחרי שטגד לו קודם לכן (ראה קא' ריקסורה).